Duminică, 1 Noiembrie, 2026
Sf. doctori fără de arginți Cosma și Damian, cei din Asia
Duminica a XXII-a după Rusalii

Galateni 6

11 Vedeți cu ce litere mari v'am scris eu, cu mâna mea[1].

12 Câți vor să fie binevăzuți în trup[2], aceia vă silesc să vă tăiați împrejur, numai ca să nu fie ei prigoniți pentru crucea lui Hristos.

[1] Pavel obișnuia să-și încheie scrisorile cu mâna proprie. Literele mari, apăsate, aveau menirea de a sublinia pasajele mai importante.

[2] = Să se remarce pe ei înșiși după criterii exterioare (nu după cele duhovnicești).

13 Fiindcă nici ei înșiși, cei care se taie'mprejur, nu păzesc legea, ci vor ca voi să vă tăiați împrejur pentru ca să se laude ei în trupul vostru.

14 Dar mie să nu-mi fie a mă lăuda decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine și eu pentru lume.

15 Că în Hristos Iisus nici tăierea'mprejur este ceva, nici netăierea'mprejur, ci făptura cea nouă.

16 Și toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta, pace și milă asupra lor și asupra Israelului lui Dumnezeu!

17 De acum înainte nimeni să nu-mi mai facă supărare; căci eu în trupul meu port semnele Domnului Iisus[3].

18 Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu duhul vostru, fraților! Amin.

Luca 16

19 Era un om bogat care se îmbrăca în porfiră și în vison[4], în toate zilele veselindu-se în chip strălucit.

20 Iar un sărac, anume Lazăr, zăcea în fața porții lui, plin de bube,

21 și-ar fi poftit să se sature din cele ce cădeau de la masa bogatului; cu toate acestea, înșiși câinii, venind, ei îi lingeau bubele[5].

22 Și a murit săracul și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. Și a murit și bogatul și a fost îngropat.

23 Și în iad, fiind el în chinuri, își ridică ochii și-l vede de departe pe Avraam, și pe Lazăr în sânul lui.

24 Și i-a zis, strigând: Părinte Avraam, ai milă de mine și trimite-l pe Lazăr să-și ude vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, că mă chinuiesc în această văpaie.

25 Dar Avraam i-a zis: Fiule, adu-ți aminte că tu ți-ai primit pe cele bune în viața ta, și Lazăr, de asemenea, pe cele rele; iar acum, aici, el se mângâie, iar tu te chinuiești.

26 Și peste toate acestea, între noi și voi prăpastie mare s'a întărit, încât cei ce vor să treacă de aici la voi să nu poată, nici de acolo să treacă la noi.

27 Și el a zis: Atunci rogu-te, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu,

---

[3] = Urmele rănilor primite de dragul lui Iisus, suprema pecete a identității lui Pavel

[4] Stofă foarte fină și scumpă din care era făcută tunica de sub haina de purpură.

[5] Nu numai că nu-l hrănea nimeni, dar devenise el însuși hrană pentru câini.

28 că am cinci frați; să le dea lor mărturie, ca să nu vină și ei în acest loc de chin.

29 Dar Avraam i-a zis: Îi au pe Moise și pe profeți; să asculte de ei.

30 Iar el a zis: Nu, părinte Avraam, ci dacă se va duce la ei cineva dintre morți, se vor pocăi.

31 Și i-a zis: Dacă nu ascultă de Moise și de profeți, nici dacă ar învia cineva din morți, tot nu vor crede".[6]

Tâlcuire

Pilda despre bogat și Lazăr arată că aceia care nu au trăit cum se cuvine își vor da seama de greșeala lor, dar nu vor mai avea atunci putința de a se îndrepta. Ochii lor se vor deschide și vor vedea limpede care e adevărul. Amintindu-și că pe pământ sunt mulți orbi asemenea lor, vor vrea ca vreunul dintre cei morți să fie trimis la ei, pentru a-i încredința că trebuie să trăiască și să vadă lucrurile doar după îndreptarul Descoperirii (Revelației) Domnului. Nici aceasta însă nu li se va da, fiindcă Descoperirea este ea însăși îndestulătoare mărturie pentru cei care vor să cunoască adevărul, iar pe cei ce nu doresc și nu iubesc adevărul, nici învierea cuiva din morți nu va putea să-i înduplece a crede. Simțămintele acelui bogat le încearcă, pesemne, toți cei care se mută de aici. Prin urmare, potrivit încredințării celor de dincolo, care va fi și încredințarea noastră a tuturor, singura noastră călăuză adevărată în calea vieții este Descoperirea Domnului. Dincolo însă această încredințare va fi pentru mulți prea târzie; aici ar fi mai folositoare, dar n-o au toți. Să credem, cel puțin, mărturiei celor de dincolo, punându-ne în locul lor. Cei care sunt în chinuri nu mint; părându-le rău pentru noi, ei vor ca ochii noștri să se deschidă, ca să nu ajungem în locul chinurilor lor. Despre aceste lucruri nu putem vorbi așa cum vorbim adesea despre întâmplările obișnuite: „Ei, o să treacă într-un fel sau altul". Nu, asta n-o să treacă „așa, cumva". Trebuie să avem la temelie credința cea bună, ca să nu nimerim în locul bogatului din pildă.[7]

[6] *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

[7] Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an.*